

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

De Falsis Modis, Qvi Nihil Faciuntad proscibendos vllos Spiritus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Prior pro ratione Spirituum (malorum enim Spirituum quidam humani sunt, quidam Dæmones) rursus diuiditur. *Quinq;* igitur modi explicandi, & excutiendi sunt; ex quibus tres seruiunt Spiritibus notis, ex per se infestis locis proscibendis: duo præscribendis Spiritibus aut ignotis, aut qui certos homines persequuntur. Itaq; primus erit, quo Dæmonibus molestantibus occurritur. Secundus, quo à molestia purgandorum Spirituum contingit liberari. Tertius, quo pugnatur contra damnatorum hominum Spiritus. Quartus, quo agitur cum Spectris, de quorum conditione, qualia nam sint, nobis non constat. Quintus, quo subuenitur hominibus, qui se sequentes & persequentes patiuntur Spiritus. Hi modi omnes explicandi: si prius quosdam inanes & perniciosos reiecerimus.

NOTATIO.

Sicuti modi, quos reijciendos diximus, prius, quàm veros & bonos proponamus, atq; probemus, duplicis sunt generis. Quidam videntur seruire omnibus Spiritibus, Spirituumq; vexationibus tollendis: quidam certis tantum, hominum videlicet. Priores illi quinque sunt: sicq; indigitari possunt: Oratio aduersa, externa arma, ignis ardens, incensum lumen, & obserata fores. Posteriores sunt quatuor, quorum duo tantum Dæmonum infestationibus obstaculo esse dicuntur: Sanguis scilicet innocentium effusus, & suffimenta quedam, duo prohibere reditum & molestias Spirituum humanorum. A priorum primo faciamus initium, oratione inquam aduersa.

CAP.

CAP. LVI.

An blasphemijs, conuitijs, atque diris imprecationibus, loca à Spirituum infestationibus liberentur.

Habent quidam hanc consuetudinem, vt si quando infestantes Spiritus patiuntur, à quorum molestia liberari volunt: ad blasphemias confugiant, & imprecationes; dirisque omnibus Spiritus deuocent. Et quia mox à molestia liberantur; hanc certissimam, & indubitatam volūt esse rationem: quasi non semper loca liberantur, certò tamen Spiritus profligentur, & ne hominibus molesti sint, prohibeantur. Vfus hac Apolonius Tyaneus, vt in vita eius scribit Philostratus lib. 2. cap. 2. Apfi enim Cauarum cum Damide & sociis transeunti, Lamia, inquit, Phantasma occurrit, modò in hanc, modò in aliam figuram se conuertens; quandoque ab oculis repente euanescebat. Apolonius autem quidnam id esset agnoscens, grauiusq; & contumeliosis verbis illud increpans, socios, vt idem facerent hortabatur. Id enim contra eiusmodi inuisiones optimum esse medicamentum. Eius diuis cum socij paruisset stridens, Phantasma celeriter, tanquam idolum, aufigit. Ita ille. Pro hoc facit, quod lib. 9. Decad. 1. de Rebus Oceanicis refert Petrus Martyr, noctu, & sæpissimè in itineribus, præcipueque viis publicis mortuos occurrere viuus. contra quos si viator intrepidus steterit; dissoluitur Phantasma: si verò pertimescat, illum ita ad eundo perterret; vt sæpius ea formidine multi debilitentur ac stupeant. Hoc Martyr.

Vtrum hi Deum offendant; quantum item peccatum committant; nostrum non est definire. Quod præsens Disputatio postulat, docemus hanc rationem prorsus inanem esse & temerariam; propterea quod nec exemplo Sanctorum hominum sit probata: nec sacrarum Scripturarum autoritate confirmata: nec ratione vel causa vlla, quæ vel ex conditione huiusmodi, vel ex ipsorum Spirituum natura peti potest, astruatur.

Varios modos ad loca à Dæmonum infestatione liberanda sanctos homines adhibuisse dubium non est. Eorum quosdam superius recensuimus; alios referemus postea: hunc, qui blasphemijs constat, & imprecationibus, ab aliquo vel vsurpatum, vel probatum esse nec legimus, nec audiimus.

Scriptura variorum meminerunt Spirituum. Eisdem modos, quibus profligantur, suggerunt: vbi huius vel meminerint, locus

Aa

nullus

nullus assignari potest: cuius tamen, si in realiqua, certè in hæc Spirituum profligatione, autoritate vti oporteret.

- I. Ea huius modi, quem damnamus, *conditio est*; vt nihil possit in Spiritus. Quid possunt voces asperius prolatae? quid voluntas vexam proferentis, & dira imprecantis? Nihil à corporeis rebus patiuntur Spiritus, Voluntas dira imprecantis, imprecantis malum est; non Spiritus, cui imprecatio fit.
- II. Varia (vt diximus) sunt genera Spirituum, qui loca infestant; sed tamen ita affecti *omnes*, vt vel his recreentur imprecationibus & blasphemis: vel malè afficiantur, recreantur mali: afficiuntur malè boni. Quod si igitur boni his pelluntur; cur adhibentur ad omnes omnino Spiritus profligandos? etiam malos, qui ex his voluptatem capiunt?
- III. Sed nec modus hic, *per se*, ad bonos Spiritus pellendos valet. Quamuis enim hi dira imprecantibus cedere possunt; non tamè cedere coguntur. Nec in blasphemia voce; nec in diris imprecationibus; nec in vlla, quæ ab homine proficiscitur, oratione (nisi alicui diuinitus potestas collata sit, quod hic non est) hæc vis est, vt villos omnino Spiritus profligare & proscribere valeat.
- IV. At experientia probatum est rationem hanc plurimum valere: Spiritibus silentium esse impositum: loca à molestiis libera reddita. Concedo *ad* prolatas blasphemias Spiritus siluisse: loca molestiis fuisse liberata: Nego *propter* blasphemias, & imprecationes aut siluisse Spiritus, aut liberata loca. Aliud est siluisse Spiritus, *dum* blasphematur Deus, & ipsi diris deuocentur; aliud *propter* blasphemias hæc facta esse; blasphemisq; hanc vim, vt Spiritibus silentium imponant, & discessum vrgant, inesse.
- V. Quod si vel silent Spiritus; vel molesti esse desinunt ad blasphemias & imprecationes: non hoc fit; quia illam vim blasphemiam habent, & imprecationes, quam Spiritus sustinere nequeant. longè *alia* sunt rationes, quæ Spiritus hic mouent: & aliæ quidem bonos, aliæ malos.
- VI. *Bonos due potissimum.* Prior est, quod quemadmodum ipsi Deum offendere nolunt; ita ne ab aliis offendatur, desiderant. Quocirca & diligentissimè cauent, ne vllam ipsi aliis vel causam vel occasionem præbeant malè agendi. Altera est, quod ab his blasphemis, & mali precatoribus nullum subsidium sperent; & ob id si ultra molesti esse nolint.
- VII. *At hæc rationes non mouent malos Spiritus.* Non cessant ab infestando; quia voti alicuius compotes fieri nequeunt. Nihil enim petunt. Non cessant;

cessant; quia nolunt Dei offensam. Hanc maximè expètant. Cur igitur? quia Dei offensam expetunt, & desiderant. Quærunt omnes modos, & rationes Deum offendendi. Apud blasphemos igitur, atque improbos, & incontinentis linguæ homines, tumultus excitant, locaque infestant; ut ipsos ad blasphemias prouocent & impellant: maluntq; non molesti esse cum Dei offensa; quàm molesti esse sine Dei offensa. quod egregiè suo silentio assequuntur.

CAP. LVII.

An gladijs, lanceis, alijsq; armorum generibus Spiritus profligentur, & loca reddantur ab ipsorum infestatione libera.

Econ quidam nocte præteriens monumentum, cum videret Spiritum, accurrit lancea traicodurus: Quò fugis, inquit, anima bis mortua. Ita Plutarchus in Laconicis. Et Aeneæ adversus Spiritus ferrum tribuit Sibylla apud Virgilium lib. 6. Ipso enim ad inferos descendente

Sub pedibus mugire solum, & iuga cæpta moueri

Sylvarum visq; canes ululare per umbram

Aduent ante Dea. Procul ò procul este profani,

Conclamat vates totoq; abstulit loco.

Tuq; inuade viam, vaginaq; eripe ferrum.

Nunc animis opus est Aeneæ: nunc pectore firmo.

Sic Vlysses

cum stricto gladio sedentem, nec vsquam prope ad sacrum cruorem Umbras accedere permittentem, quam Tiresiam audierit, scribit Homerus lib. 11. Odyssæ.

Laconem hunc Vlysses & Aeneam quidam nostris temporibus imitantur: & si gladijs instructi sint atq; lanceis, alioque armorum genere, se tutos esse ab insultibus & impugnationibus Spirituum arbitrantur: hancque Spiritus profligandi rationem censent esse expeditissimam. Et in Virgilium scribit Hortensius hoc modo: *Multi asserunt Dæmones ferri aciem reformidare. & re ipsa compertum est. Et noui quibus hoc ipsum nocturnis horis accidit; sed cum magna aduersæ valetudinis consuetudine. ne, ita Hortensius.*

Vtrum hi se in errore versari intelligant, asserere difficile est: *versari in grauissimis dubium nullum debet esse viro Christiano.* Quamobrem verò? quia impossibile, ut Spiritus, quales quales sunt, à gladijs, hastisque quid patiantur, nisi vel prorsus corpore sint, vel saltem corpora sibi habeant naturaliter vnita:

Aa 2

Hoc

Hoc porro, sine grauiſſimo errore, ſentit nemo: quales quales ſunt, qui olim id docuerunt. de quibus vide Rodeginum Cælium lib. 1. cap. 29.

4. Proſcripta eſt ex Catholicorum animis ſententia Platonis, qui teſte B. Auguſtino, 8. de Ciuitate cap. 14. 15. 16. docet, Dæmones eſſe genere animalia, animo paſſiua, mente rationalia, corpore aërea, tempore aterna. Non audiuntur Tertullianus libro de Carne Chriſti, & Origenes lib. 2. Periarchon, cap. 2. & 3. & quicumque aut hos, aut Platonem ſecuti ſunt, ſubſtantiamque corpoream Spiritibus tribuunt.

5. Damnaſi ſunt veteres Philoſophi; quorum 1. de Anima à textu 20. ad 35. meminit Ariſtoteles, Democritus & Leucippus: qui animas dixerunt eſſe ignes, ex rotundis atomis conſtantes: Empedocles, qui ex quatuor putauit conſtari elementis: Diogenes, qui aërem dixit: Hippon, qui aquam: Critias, qui ſanguinem.

6. Non corpora ſunt Dæmones; non corpora habent ſibi naturaliter vnita. Non corpora ſunt animæ: non naturaliter ſibi habent aliqua vnita, poſtquam propria ſemel depoſuerunt.

7. Pro Dæmonibus hic militant Sacrae Literæ, quæ Angelos omnes (quocirca & Dæmones) Spiritus compellant. Quid quod Dæmon in Euangelio immundus dicatur Spiritus? Lucæ 11.

8. Conſenſus eſt hic Doctorum, & Patrum Eccleſiæ, præſertim in Oecumenico Concilio Lateranenſi; vbi ſic legimus (habetur Cap: firmiter de ſumma Trinitate) Vnum eſt vniuerſorum principium; Creator omnium inuiſibilem & viſibilem, Spirituale & corporale: qui ſua omnipotenti virtute ſimul ab initio tēporis vtramque; de nihilo condidit creaturam; Spiritualem & corporalem, Angelicam videlicet & mundanam, ac deinde humanam, quaſi communem, ex Spiritu & corpore conſtitutam. Hæc Concilium. Quibus diſtinguit naturam corpoream à Spirituali; docetque Spiritualem, non corpoream, eſſe Angelos; & magis etiam ipſo homine Spirituales.

9. Nec pro hoc argumento deſiderantur rationes. Si corpora vel habent, vel ſunt Angeli; quomodo fieri potuit, vt in vno homine: quemadmodum S. Lucas cap. 11. refert 666. fuerint Dæmones? potuitne vnus homo tot corporum eſſe capax? Rurſus, quomodo breuiſſimo temporis ſpatio, maxima conſiciunt ſpatia? quemadmodum Iob 1. quidam circuiſſe dicitur & perambulafſe totam terram? Et qui cælos mouent Angeli, ſi Spiritus non ſunt, ſed corpora; quibus antris & locis ſe continent? Præterea, qui in cælo creati, poſt peccata de cælo deiecti ſunt; quomodo ſine cæli

ruptu-

ruptura ad inferos penetrarunt? Et qui tanto tempore cælos mo-
uerunt, quomodo non aliquando fatigantur? Hoc de Angelis.

Non minoribus præsiidiis docetur Animas hominum à concreti-
one corporea esse alienissimas Primò, quæ hîc seruiunt Scriptu-
ræ, illæ sunt, quæ animas Spiritus vocant. Quot verò sunt illæ?
Ecclesiastici 12 dicitur: Reuertitur puluis in terram suam, vnde exiuit;
& Spiritus redibit ad Deum, qui dedit illum: Et Matth. 10. Nolite time-
re eos, qui occidunt corpus; animã autem non possunt occidere. Et Lucæ 23.
In manus tuas commendo Spiritum meum. Et Rom. 8. Spiritus Sanctus
reddit testimonium Spiritui nostro: Et Galat. 5. Caro concupiscit aduer-
sus Spiritum.

Nec hic communis Ecclesiæ consensus desideratur. Hoc, vt alia
omittam, probat Concilium Lateranense, 1285. Patrum, sub Inno-
centio III. vbi definitur hominem corpore constare & Spiritu.
Hic quia corpus contra Spiritum distinguitur; hoc ipso probatur ani-
mus esse Spiritus; quia negatur esse corpus.

Si rationes pro hoc argumento quæruntur, plures reddi pos-
sunt. Vna nobis aut altera contenti sumus. Potestné fieri, vt duo sint
in eodem loco corpora? At in eodem cum corpore loco est anima.
Aut igitur corpus non est corpus; aut animus non est corpus. Præ-
terea, si corpus est anima; nullã profectò extra se posita corpora,
qualiacunque etiam illa sint, intelliget, propterea, quòd, vt Phi-
losophi loquuntur, *intus existens prohibeat extraneum*. Cui verò hoc,
vel per somnium in mentem venit?

Quæ cum ita sint: cum nec corpora sint infestantes Spiritus;
nec corpora habeant sibi naturaliter vnita; cur nos gladiis atque
fustibus aduersus ipsos armamus? Non fugit Laconis lanceam spe-
ctrum quod ex monumentis prodibat. Nec vmbraë terrebantur
ferro Vlyssis aut Aene. Non gladios hodie fugiunt, qui nos mo-
lestant Spiritus. Si fugiunt; fugiunt, quia volunt; non quia fuge-
re coguntur. Atque hoc Aeneam eundem aliquando docuit Si-
bylla, vt ob id prius ironicè locuta credatur. Sic enim de hac re
Virgilius sexto A Eneid.

Corripit hîc subita trepidus formidine ferrum
Aeneas, strictam que aciem venientibus offert.
Et ni docta comes, tenues sine corpore vitas
Admoneat volitare caua sub imagine formæ;
Irruat, & frustra ferro diuerberet Vmbra. Fugiunt igitur
aciem ferri Spiritus; non quia coguntur, sed quia volunt.

Voluntatis autem ipsorum aliæ atque aliæ sunt causæ; pro vt

alia atque alia est conditio Spirituum. Propositum est *malis* simulata fuga adducere in errorem. Propositum est *bonis* errorem cauere: & ibi subsidium non postulare, vbi subsidij consequendi nulla spes esse videtur.

CAP. LVIII.

An igne incenso, siue in ipsos proiecto abigantur Spiritus: & loca, quæ infesta reddunt, cogantur deserere.

1. **C**onem ad Spiritus abigendos & proscribendos plurimum valere, quamuis (nisi fallor) nullus sit, qui docuerit; ex duobus tamen quis, vt credat, posset induci. Alterum est, quod igne Spiritus omnes, qui molesti sunt torqueantur. Alterum, quod non rebus tantum aduersis; verum etiam aduersarum rerum signis terreantur, illaque detestentur: vt ob hæc credendum sit, vel fugere Spiritus, quod nostro igne crucientur; vel si non cruciantur, ad eius conspectum non subsistere; quod nostro tanquam signo, infernalis ignis in memoriam veniat.
2. Hæc confirmant, quæ de S. Ambrosio in eius vita scribit S. Paulinus. Miserat ad Ambrosium internecandum Demones Imperatrix Iustina. Sed frustra. Renunciarunt enim Spiritus Nequam, se non solum ad ipsum minimè appropinquare potuisse; verum etiam nec ad fores domus, in qua manebat Episcopus, habuisse accessum; propterea, quod *ignis insuperabilis* omne illud ædificium communiret, vt etiam longe positi vrerentur. Hæc Paulinus, teste Cesare Baronio 4. Annalium tomo.
3. Posset argumentum hoc illudi, si dicatur; vel verum non esse apud inferos ignem, qui Spiritus torquet: vel ipsos illo igne non verè ac propriè torqueri; vel certè extra infernum, igne infernali non torqueri.
4. Veruntamen nullum horum dici debet à veritatis studioso, & communioris Doctorum sententiæ amante. *Verus est ignis*, quo torquentur Spiritus. *Verè illo igne torquentur*. Torquentur illo etiam *extra* communem damnatorum locum existentes, & nobiscum conuersantes.
5. *Verum ignem esse* (vt in Patrum sententiis recensendis molestus non sum) vel illud non leue est argumentum; quod eius frequens, & sub proprio ignis nomine, in scripturis fiat mentio. Marci 9. damnati dicuntur *mitte di in ignem inextinguibilem*. Ioan. 15. *Palmetis*

res, qui fructum non fert, *conijcitur in ignem, & ardet.* Apocal. 14. *igne & sulphure cruciantur, qui adorauerunt bestiam.* Isaia ultimo, prauaricatorum poena docetur esse ignis, *qui non exstinguitur.* Denique Dominus in tremendo illo iudicio, eos, qui à sinistris eius stabunt, missurus est in ignem; qui paratus est Diabolo & Angelis eius. Matth. 25.

Quod autem *verè miseris torqueat*, his ipsis, iam allatis locis doceri potest. *Cruciandos* hoc igne & sulphure docet sanctissimus Ioannes: & *arsuros* Dominus similitudine palmitis. Si vero *paratus est Diabolo, & Angelis eius*; ut ex eo voluptatem capiant, paratus dici potest? illi scilicet, qui ob peccata grauissima grauissimis sunt digni supplicijs? & in ignem, ut puniantur, mittuntur? *Miris*, inquit B. Augustinus 20. de Ciuit. capit. 10. *sed tamen veris modis poena ignis corpori affligit Spiritus.* 6.

An verò in inferno *tantum* hoc igne torquentur? Torquentur; veruntamen *non tantum*. Suum semper ignem secum circumferunt miserij spiritus; quia semper sunt miseri; etiam dum extra infernum existunt: quemadmodum qui beati, vbiq; etiam sint, beati sunt. 7.

Hæc cum ita sint; quidni nostro igne fugantur Spiritus? Fortè infernalis torquet; noster non torquet? quam ob causam? Alterius forsitan rationis est infernalis, alterius noster? Alterius rationis non est; & ut esset, in Spiritus saltem aliquid poterit, si non quantum infernalis poterit. 8.

Fortè nostro igne torquentur Spiritus; sed tamen fugere nolunt. At mirum est, fugere nolle; qui non fugiendo graues patiuntur cruciatus, quos fugiendo possunt euadere. Fortè malum, quod ignis affert, tantum non est, ut delectationem, quam ex hominum molestia capiunt, ei velint postponere. At quæ & quibus de causis tanta delectatio? 9.

Videntur hæc aliquid probabilitatis habere, & pro igne aduersus Spiritus pugnare: veruntamen veritatis habent nihil, *igne nstro, quantumcumq; maximo, Spiritus non abiguntur.* quia nec ignis noster quicquam agit in Spiritus: nec ipsi ignem, tanquam signum infernalium poenarum, exhorrescunt. 10.

Nullis pro huius assertionem præsidij aliis opus est, quam quibus hætenus demonstratum est, nihil Spiritus pati à blasphemis orationibus; à gladijs & lanceis. Quæadmodum hæc omnia nihil possunt in Spiritus; quod spiritibus multo sunt inferioris virtutis & conditi- 11.

& conditionis; ita nihil ob eandem causam potest in Spiritus Elementum ignis.

12. Neque huius ratio est, quod alterius rationis sit ille ignis; alterius *noster*. Siue alterius rationis sit, siue non sit; aliquid ipsum posse in Spiritus negari non debet; si per se plurimum in Spiritus potest infernalis ignis.
13. Causa, cur in Spiritus nihil possit *noster*; possit autem *infernalis*, est; quod hunc Deus velit esse instrumentum diuinæ iustitiæ; *noster* non velit; ab illo velit Spiritus affligi & pati, ab hoc non velit. vt hic simile quid eius sit, quod in Sacramento Baptismi accedit, vbi aqua ad remissionem valet peccatorum, vinum vel alius liquor non valet.
14. Habet hoc Deus Opt. Max. vt quemadmodum, cum rerum conditione corporalia administrat per spiritualia; ita, præter rerum conditionem, agat in Spiritualia per corporalia, quæcunque ille expedire iudicauerit.
15. Non igitur fugiunt ignem idcirco Spiritus, quod igne torqueantur. An fortè ipso, tanquam *signo*, terrentur? idcirco fugiunt aut detestantur; quia infernalem, cuius signum est, ad memoriam reuocat? Nec hoc dici debet. Neque enim quæcunque rerum inuisarum signa, quocunque modo, sunt; inuisa sunt; sed quæ ex se hoc habent, vt signa sint: quod *noster* ignis non habet. Timent Dæmones crucem; non lanceam, qua Christi pectus transfixum; attamen vt crux, ita lancea, Christi Domini, Dæmonū hostis, signum quoddam est: sed per se signum crux est, lancea non est. Ita ignis *noster* per se infernalis ignis signum, aut imago non est; quemadmodum nec hominis homo imago aut signum propriè.

CAP. LIX.

An accenso lumine fugentur Spiritus, & ab ipsorum infestatione liberentur infesta loca.

1. Vemadmodum superius diximus, quosdam se gladiis & lanceis aduersus Spiritus munire; ita alij sunt qui si noctis tenebras lumine depellant, nihil sibi à Spiritibus metuunt; & omnia, ab ipsorum infestatione, tuta censent esse loca.
2. Horum inde profecta opinio, quòd obseruarint, vt plurimum noctibus molestos esse Spiritus; quando tenebræ occupant omnia; inter diu verò vel nunquam, vel rarissimè; & tunc quidem breuissimo tempore obseruentur.

Tenebras

Tenebras autem amare Spiritus, & lucem fugere, ex eo sibi
persuadent, quod damnatorum ferè sint, qui apparent: qui cum
malè faciant semper, & bene nunquam; lucem oderunt. quoniam,
vt ait Dominus: *Qui malè agit, odit lucem.* Ioan 3.

Qui ita philosophantur, quamuis veritatem non per omnia
assequantur; in multis tamen non omnino à veritate aberrant,
quæ vbi indicauerimus, quod Caput est controuersia, declara-
bimus.

Primùm, non errant in hoc, quod credant eos, qui malè agunt,
odisse lucem. Domini hæc oratio est. Pro ipsius confirmatione dici
possunt multa. sed in re clara multis opus non est.

Deinde, nec in hoc errant, quod censent frequentius nocturnis,
quàm diurnis temporibus ad homines redire eosdemque molestare Spi-
ritus. Res ita prorsus se habet, & eius nos aliàs causas dedimus
plures. Vide caput 18 huius Disput.

Tertiò, nec error est, quod doceant damnatorum Spiritus bene a-
gere nihil; omnia agere nequiter. Et hoc, quia aliàs demonstratum
est, hîc repeti non debet. Vide 40. caput.

At quod ex his vniuersalem legem faciunt, & concludi volût
Spiritus omnes lucem fugere, & querere tenebras. probari non debet. Nam
neque omnes Spiritus malè agunt: neque si malè agerent, necessa-
riò adhuc fugerent lucem, & sectarentur tenebras.

Quot nos exempla protulimus Spirituum, qui interdum, etiam
in frequentissima hominum turba, molesti fuerunt? Neq; ij tan-
tùm ex eorum fuerunt numero; qui Deo erant grati; & quas con-
traxerant in corpore maculas, suppliciiis. quæ patienter sustinent,
deposuerunt; verùm etiam ex genere damnatorum; qui, si aliqui,
lucem fugere debuerunt.

Nec omnes Spiritus malè agunt; vt hoc nomine lucem fugere
dici debeant. purgandi siquidem, qui frequenter rebus viuentium
interfunt, tantum abest, vt malè agant; vt etiam vix malè agere pos-
se videantur. & Deum offendere.

Et vt malè agant omnes; non tamen necesse est lucem fugiant.
Nonne reperiuntur, qui gaudent, cum malefecerint, & exultant in rebus
peccatis? Prouerb. 2. qui peccatum suum, vt Sodoma predicant? Maiæ 3.
quibus frons est meretricis? qui erubescere nesciunt? Ierem. 6.

Quid igitur, dicet aliquis, Dominus eos dicit odisse lucem, qui malè
agunt? Respondeo ad Spiritus (de quibus nobis sermo est) parum
hoc facere. De hominibus loquitur Dominus. Sed nec omnes om-
nino homines Dominus complexus est: sed eos tantùm, qui non-

dum cum peccato scelus pepigerunt: necdum verecundiam deposuerunt; timorem repudiârunt. Denique, quid vt plurimum accidere soleat, significauit Dominus.

CAP. LX.

An obseratis ostijs, & bene munitis ianuis, quibus ad locum aliquem accessus patet, à molestia Spirituum contingat liberari loci incolas.

1. Num quæstione proposita quæritur; sed tale, vt eius resolutio sine multorum definitione, absoluta & perfecta esse nequeat. Nam & definiendum hîc est, Vtrum ab omnibus molestiis Spirituum sint liberi, qui obseratis ostijs ipsorum ad se ingressum prohibere conantur: & Vtrum si non ab omnibus, saltem à pluribus & quibusdam certis: & Vtrum aliquando accidat, vt hac ratione omnis aditus Spiritus sit interclusus, & ad homines accessus nullus pateat.
2. Et intid quidem certum est, *non omnes molestias hac ratione esse sublatas*. nam cum molestiarum genera plura sint, quemadmodum superius Capite 19. dictum est; & quædam percipiuntur visu, quædam auditu, quædam tactu, si ostia obserata prohibent, ne se oculis viuientium offerant Spiritus, verberaque infligant, aut alio modo tactum afficiant; certè non prohibent quin excitatis forinsecus tumultibus graues esse possint, atque molestias afferre illas, quæ auribus percipiuntur. Aliquando cubiculi sui fores obserauit firma fera Alexander ab Alexandro, quemadmodum ipse testatur lib. 7. Genialium dierum, cap. 27. sed quas non videbat, audiebat horribiles species foris tumultuari, & cubiculi fores manibus pulsare.
3. Sit illa ratio illorum, quæ visu percipiuntur; vt directè simulachra sua ad oculos transmittât, & interpositis opacis corporibus sensum afficere prohibeantur: postulet hoc sensus tactus, vt coniunctus esse debeat iis, à quibus mouetur, obiectis: sonorum, & tumultuum, qui aures diuerberant, alia conditio est. Nam directè suas ad aures species diffundunt. nec tantam cum sensu, quantam quæ sub tactum cadunt, postulant coniunctionem.
4. Ab omnibus igitur molestiis securi non sunt viuentes, qui se includunt, & Spiritibus ad se aditum præcludunt. An à pluribus? Huius definitio ex conditione Spirituum, qui molestant, petenda videtur.

detur

ur: qui vel in assumptis corporibus nos aggrediuntur; vel so-
 let sen sibus nostris absque corporum assumptorum adminicu-
 lo illudunt, molestiq; sunt.

Si corpora secum non circumferant Spiritus; quid iuuabit
 contra eosdem se obseratis ostijs munire? Spirituum ea est conditio, vt
 nullo corporum obiectu arceantur. penetrare valent, quæcun-
 que densissima; quæcunq; durissima, absq; vel corporum, vel pro-
 pria sua ipsorum Spirituum læsione.

Quid si corpora circumferant? Vel aliunde hæc sunt assumpta,
 atque solida, firmaque; vel ex aere, aliaque fluente materia, ipso-
 rum industria, compacta, & non solida. Posteriora hæc vt subito
 componunt, ita mox possunt dissoluere, rursusque quando libue-
 rit componere. Quocirca nec hic *secura libertas est*: nec quicquam
 possunt aut ostia conclusa, aut munitæ ianæ; quin vel in iisdem
 corporibus se intus exhibeant, quibus foris molesti fuerunt; vel
 intus ex aere sibi alia fingant; & molestias afferant.

Quod dicimus suo exëplo didicit, cuius superius meminimus,
 Alexander iis in ædibus, quæ assiduis Umbrarum illusionibus, &
 tetris Imaginibus, singulis propemodum noctibus inquietaban-
 tur. Post alias enim, quas sustinuerat recensitas molestias, sic sub-
 iungit. *Non omitto*, inquit, *miraculum ingens, quod mihi planè vigilan-
 ti maiore aliquando trepidatione, haud multò post, euenit. Nam cum tene-
 bris obortis, cubiculi fores obserassem firma sera; iaceremq; in lectulo, nulla
 adhuc quiete composita, lumine accenso, horribilem illam Speciem foris
 iam tumultuari. & cubili forem manibus pulsare sentiebam. Nec multò post
 Simulachrū illud opertis, addictisq; foribus (vix credibile dictu) per cōmis-
 suras & rimas in cubiculū se intromisit: quod sub lectulo meo iacēs. cum Mar-
 cus alumnus & cliens meus (vt pote qui è conspectu cubabat) dira & tetra fa-
 cie aspiceret, pauore subito consternatus, luctu & gemitu omnia oplebat,
 ipsamq; intromissam, non sine formidine clamabat: idq; mihi cum clausos
 cubiculi ostia aspicerē, vix credibile videretur; interim dirū illud Simula-
 chrū, quod sub lectulo iacebat meo, manū & brachiū portēdere, lumenq; q̄
 iuxta aderat extinguere, vidim⁹: quo extincto, libellos meos, et quicquid re-
 rum erat, querula voce misceri, ac omnia euertere non destitit. Ita Alex.*

Porro si aliunde assumpta sunt corpora atque solida, dubium
 est, vtrum ad inclusos homines penetrare Spiritus tum valeant,
 molestiamq; in similibus corporibus afferre. Et quidam quidem
 nulla id ratione fieri contendūt: quidam admittunt, veruntamen
 non Spirituum vi, sed diuiniore aliqua virtute atq; potestate. Nos,
 quod res est, quatuor Assertis concludimus.

9. Primum fit, corporibus qualibuscumq; assumptis non prohiberi Spiritus, cur minus molesti esse valeant. Quamuis enim corpora aliquando impediunt, ne ad quosuis accessus pateat, quia tamen illa pro voluntate possunt deponere; si molesti esse volent, corpora delerent; atque molesti erunt, quacumq; libebit ratione.
10. Alterum est, omnino esse verisimile nunquam Spiritus, qui apparent molesti, atq; hominibus, in assumptis corporibus, afferunt, ita suis obiecta sibi corpora penetrare, quemadmodum & possunt, & penetrant, quando à corporibus sunt expediti. Penetratio hæc res prodigiosa est. Dei que postulat omnipotentem manum. Quid verò opus prodigiis atq; miraculis in hac Spirituum infestatione?
11. Tertium est, nec illas esse Spirituum, quorumcumq; vires; ut possint in assumptis corporibus obiecta corpora penetrare: quamuis penetrare desiderent, Ut in eodem loco duo corpora reperiantur, quantitas corporum diuersorum non permittit: quocirca quamdiu diuersa duorum corporum manebit quantitas; diuersa etiam illa loca postulabunt. Hoc leges naturæ requirunt.
12. Diuinæ tamen virtuti hic nullas leges volumus esse positas. Atque hoc quartum sit nostrum Assertum. Illa quemadmodum vnū in diuersis locis; ita diuersa corpora vno in loco constitui posse non dubitamus, quicumque in rebus Christianis educati & instituti sumus.
13. Quidni fieri posset, quod identidem factum? Factum in Christi Natiuitate; quando integris Virginis claustris ille in hunc mundum penetravit? Factum in eiusdem resurrectione; quando corpus egressum è sepulchro clauso? Factum mox à resurrectione; quando ad Apostolos ingressus est clausis ianuis? Factum in ascensione; quando vsque ad extremum penetravit cælum?
14. Atque hæc breuiter à nobis asserta sunt, alium illa locum postulant, si pro dignitate essent explicanda. Quod nos hoc Capite conclusum volumus, illud est, ianuis obseratis, conclusisq; & pessulo obductis foribus, contra Spirituum infestationes, tutos atq; securos non esse inelusus mortales.

CAP. LXI.

An effuso innocentium sanguine licitum sit vexationes & molestias Damonum, quas certis locis afferunt, redimere.

Vinque præcedentibus Capitibus rationes illas discussumus, quibus frustra contra quorumcumque Spirituum infestationes